

POSTANOWIENIE

26 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 26 lutego 2025 r. w Warszawie
zażalenia E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 19 czerwca 2024 r., V AGa 531/21 (V WSC 24/24),
w sprawie z powództwa E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.
o zapłatę,

1. oddala zażalenie;

**2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego tytułem kosztów
postępowania zażaleniowego 2700 (dwa tysiące siedemset)
złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po
upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia powodowi
do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda, będący adwokatem, we wniosku z 13 maja 2024 r. wniósł o przywrócenie mu terminu do usunięcia braku formalnego skargi kasacyjnej, polegającego na złożeniu skargi niekompletnej bez uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Uchybienie terminowi wnioskujący usprawiedliwił chorobą i zwolnieniem lekarskim.

Sąd Apelacyjny w Katowicach postanowieniem z 19 czerwca 2024 r. odrzucił jako niedopuszczalny ww. wniosek na podstawie art. 171 k.p.c., ponadto

w konsekwencji odrzucił skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23 listopada 2023 r. dotkniętą brakiem formalnym usuniętym po terminie.

Sąd Apelacyjny uznał natomiast, że art. 168 k.p.c. daje sądowi możliwość przywrócenia terminu do dokonania czynności procesowej, za którą nie uznaje się czynności polegających na usunięciu braków formalnych lub fiskalnych czynności procesowych. Z treści pisma pełnomocnika powódki wynikało w sposób jednoznaczny, że domagał się on przywrócenia terminu do „uzupełnienia braku formalnego skargi kasacyjnej”.

Sąd Apelacyjny przyjął zatem, że możliwość przywrócenia terminu do dokonania czynności procesowej, który został przekroczony, dotyczy czynności procesowej, a nie jej elementów składowych kreujących ją lub tworzących jej formę. W ocenie Sądu apelacyjnego, czynnością procesową jest środek zaskarżenia, a nie czynność polegająca na usunięciu jej braków formalnych.

Od ww. postanowienia Sądu Apelacyjnego powód wniósł zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Sąd Najwyższy podziela stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Apelacyjnego, że czynnością procesową w rozumieniu art. 168 k.p.c. jest wniesienie środka zaskarżenia, który powinien spełniać wymagania formalne i powinien zostać należycie opłacony (zob. postanowienia SN: z 27 stycznia 2005 r., II UZ 48/04; z 10 listopada 2006 r., I CZ 61/06; z 9 lipca 2008 r., V CZ 44/08; z 20 lipca 2012 r., II CZ 55/12; z 20 września 2013 r., II CZ 50/13; z 22 listopada 2017 r., IV CZ 75/17, z 9 lutego 2018 r., I CZ 13/18; z 20 września 2018 r., IV CZ 38/18; z 29 września 2023 r. III CZ 265/23). Nie jest natomiast czynnością procesową uiszczenie opłaty, dołączenie brakujących odpisów apelacji, wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia czy usunięcie innych braków formalnych. Uiszczenie opłaty lub usunięcie braków formalnych środka zaskarżenia nie ma rangi samoistnej (odrębnej) czynności procesowej, ma tylko to znaczenie, że współwarunkuje nadanie biegu środkowi zaskarżenia, a zatem podporządkowane jest wyłącznie celom środka zaskarżenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 września 2023 r., III CZ 265/23). W konsekwencji wnioszek o przywrócenie

terminu do uzupełnienia braków formalnych skargi został prawidłowo odrzucony jako niedopuszczalny, jednocześnie zasadnie odrzucono również skargę kasacyjną powoda.

Odnosząc się natomiast do formułowanego przez skarżącego zarzutu nieważności postępowania, albowiem skład sądu w osobie sędziego X. Y. był sprzeczny z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c., ponieważ jest to sędzia, który 16 października 2019 roku został powołany na urząd Sędziego Sądu Apelacyjnego w Katowicach przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, której skład ukształtowano w wyniku wyboru przez Sejm RP piętnastu sędziów w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018r., poz.3 ze zm.), należy przyjąć, że także ten zarzut jest bezzasadny.

Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest sprzeczny z przepisami prawa, a postępowanie jest nieważne. *De lege lata* zarzut bezstronności dotyczący bezstronności sędziego może zostać postawiony jedynie w oparciu o skonkretyzowane okoliczności, wskazujące na zagrożenie występowaniem bezstronności w danym, konkretnym przypadku. Nie jest wystarczające odniesienie się jedynie do trybu powołania tej osoby przez aktualnie działającą w Polsce Krajową Radę Sądownictwa (zob. postanowienie SN z 13 grudnia 2022 r., I CSK 3738/22).

W związku z brakiem konkretnych argumentów mających świadczyć o bezstronności w/w Sędziego zarzut dotyczący nieważności postępowania należy uznać za chybiony.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c.

M.L.

r.g.

